

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

1. Ex Deo in hominem. Et hæc conversio exigit nostras admirationes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Necesse est, ut Deus conversus nos convertat, vitamque gratiæ communicet: *Tu conversus vivificabis nos.*

Pfal. 84. 7. Denique tamdiu exoratus, atque sollicitatus Deus non tam per Patriarharum & Prophetarum vota, quàm per proprium suum amorem, promittit per Jeremiam: *Jerem. 12. 15. Convertar & miserebor.* Promissum istud hodie videmus opere completum.

Pfal. 45. 8. Reverà ait S. Petrus Chrysologus, videte, comprehendi nequit, & quod exposcit, ut cælum & terra obstupescant: *Venite & videte prodigia; homo peccat, & Deus convertitur.* O stupenda conversio! *De Deo convertitur in hominem, de iudice in Patrem, de irato in clementem, aut melius dicamus, de offenso in pœnitentem.* Convertit ille se erga nos modo ineffabili; ex Deo fit homo, ex iudice pater, ex Deo offenso pœnitens Deus. Prima conversio provocat nostram admirationem; Secunda exigit à nobis tributum laudis & benedictionum; Tertia vult habere nostram imitationem. Triplex hæc conversio materiam suppeditat tribus punctis pro meditatione festis hæc diebus instituendâ, simulque sermoni meo divisionem tribuit.

I.
Punctum. Prima conversio seu objectum admirationis nostræ est *de Deo in hominem.* Ubi notandum, S. Patrem non sic intelligendum, quasi essentia Dei immutabilis suberit ullam conversionis speciem, aut mutationem in sua natura, utpote, *apud quem, teste D. Jacobo Apostolo, Jacob. I. 17. non est transmutatio, nec vicissitudinis obumbratio.* Primò extra omnem controversiam est, quòd absoluta simplicitas & immutabilitas Verbi nil de gloriæ suæ majestate amiserit. Secundò, quòd nihil receperit de novo sibi ad aliquam perfectionem necessarium. Deus quippe existens

istens actus purus, & nunquam in potentia, fieri nequit perfectior aut excellentior.

Et quamvis plures Sapientes Theologi admittant & probent, quòd Verbum in Incarnatione receperit aliquam mutationem, dum Ecclesiam cantare audiunt: *Innovantur naturæ*, suam tamen doctrinam sic limitant, ut eam cum minimo etiam incremento, vel decremento, vel in natura vel in persona sustinere nolint mutationem contigisse! *In homine hominem innovans, & in se immutabilis perseverans.* Sed magnitudo istius mysterii, ut loquitur S. Paulus, consistit in hoc, quòd Christus Jesus, qui æquè Deus est, ac Pater ipsum generans, quique justo titulo suæ nativitatis possidet omnem Divinitatis splendorem, se hypostaticè unierit naturæ humanæ, nihil amittendo de priori esse, accipiendo tamen novum esse. *Non, quod habebat, deposuit, sonant D. Augustini verba, sed quod non habebat accepit.* Vel ut S. Leo explicat; *Nostra suscipiens, propria non amittens.* Tali modo, ut per omnipotentiam suæ vires, & amoris sui cooperationem humanitatem nostram, propriam suam subsistentiam creatam & finitam in Christo Jesu viduatam, fecerit subsistere per subsistentiam infinitam ac increatam Verbi, ita quidem ut Deus sit æquè homo, ac homo sit Deus; & ille, qui procedit a Patre ex ejusdem substantia genitus ab æterno, appareat hodie natus, factus ex substantia mulieris; quod signanter S. Paulus exprimit: *factus ex muliere.*

Venite, & videte opera Domini; vel audiamus perhumaniter nos invitantes pastores; *Transeamus usque ad Bethlehẽm, & videamus verbum, quod factum est,* subeamus cum iis stabulum istud, excitemus fidem nostram, & omillis discursibus prolixis, laxemus frena libertati affectuum

S. Leo Serm.
7. de Nativ.
Domini,

S. Leo loco
cit.

Ga. 4. 4.

Psal. 45. 8.

Luc. 2. 15.

cordis nostri, detegamus latentem sub velamenti infantilis hujus corpusculi, infinitam Dei nostri majestatem.

Joan. 20. 28. Exclamemus cum Thoma Apostolo : *Dominus meus, & Deus meus!* Imò hic ipse parvulus est Deus meus, Creator meus ac verè supremus Dominus meus. Is qui lachrymas fundit est gaudium meum, ejus debilitas est fortitudo mea, ejusdem egestas thesaurus meus, parvulus infans sed simul maximus Deus, adoro te ut Deum, amo te, amplector te, adstringo te pectori meo, ut infantem Divinitus mihi concessum. *Parvulus datus est nobis.*

Isa. 9. 6. Sed præ omnibus indulgeatis, obsecro, paululum temporis considerationi mirabilium, quæ Deus propter sui erga hominem conversionem patrat. Peccatum infinitâ distantia hominem sejunxit à suo Conditor, adeoque erat impossibile, ut creatura creatori sociaretur; necesse proin fuit, sibi soli relictum hominem jugiter in hac infinita à summo bono persistere elongatione, in perpetuo perdurare exilio. Sed Deus miseratione commotus homini appropinquat, ipse se abjicit, ut eum conveniat, & inveniat, seque illi arcè uniat : *Vos, qui aliquando eratis longè, facti estis prope;* observavit pridem S. Paulus. O Deus ! qualis appropinquatio, qualis hæc condescendentia ! cum in præsepi isto, in persona infantis istius intueamur tam dispares naturas, in uno supposito conjunctas.

Hic amabilis Dei ad hominem reditus, hæc conversio erga nos, qui merebamus, esse objectum aversionis ipsius æternæ, est excellens effectus & operatio misericordiae nobis per Jeremiam promissa : *Convertar & miserebor.*

Ah!

Ah! popule Christiano, quomodo possibile erit, ut Divina majestas tanta operari dignetur prodigia, ut nobis propinqua fiat, ubi nil aliud reperit, præter sui abjectionem suæ magnitudinis annihilationem, *semet Philip. 2. 7. ipsum exinanivit*; nos è contra nil agere velimus, ut Deo appropinquemus, ubi tamen adeò copiosè invenire licet, gloriam, honorem, pacem, quietem & summum nostrum bonum?

Deus, ut ad nos se converteret, abdicat quodammodo à se suum esse, in tantum, ut renuntiet juri legitimo suæ justitiæ, & prærogativæ suæ Majestatis; nos verò cedere renuimus à nihilo creaturæ, ubi nihil est, nisi vanitas, afflictio, labor & inquietudo?

Cur quæso, pensate fratres mei, ait Origenes, se adeò deprimit Divinum Verbum, ob quam causam se convertit ad carnem, & erga hominem? *Ad hoc Verbum descendit in carnem*, respondet hic Doctor, *ut caro ascendat in Deum*. Si nos igitur ad Deum non erigimus, mundo, carni nuntium non remittimus, imò, nos ipsos non abnegamus, peccamus contra finem principalem Mysterii, quod colimus.

Quòdnam autem magis admirationem movere debet, num amor excessivus Dei se convertentis, & hominem induere volentis, num potiùs ingratitude, malitia, stupiditas hominis se convertere renuentis, qui que respuit, Deo fieri similis, & per ejus gratiam adoptari in filium Dei, sed potiùs eligit in cæno suæ turpitudinis volutari instar porci, per vitam terrenam & animale, aut obstinatus esse demon, per suam malitiam? En primam conversionem Dei *de Deo in hominem*, sequitur altera,

tera, quam S. Petrus Chrysologus proponit, *de iudice in Patrem*.

II.
Punctum.

Deus, commentatur Tertullianus in libro de Pœnitentia, est obligatus vi innatæ sanctitatis suæ essentiæ æquè ad vindicandum, & plectendum malum, ut iudex, ac ad præmiandum bonum, ut remunerator, unde infert idem Doctor: *Omnis iniquitas sive parva, sive magna sit, puniatur necesse est, sive à Deo vindicante, sive ab homine pœnitente.* Christus Jesus in quantum est Dei filius, recepit, à Patre suo cœlesti omnem iudicandi potestatem: *Omne iudicium dedit Filio.*

Joan. 5. 22.

Peccata quidem nostra ipsum constituerunt iudicem sed amor illum mutavit, quantumvis immutabilen in patrem mansuetum, bonitate & misericordiâ plenum: *de iudice in patrem de irato in clementem.* Tunc itaque, quando sol radiorum suorum lucem dispertit, non nisi idololâtris quando terra nutriit non nisi sacrilegos, Deus huc ad nos descendere decrevit. O Deus! quid est, quod agis? si hoc, perijimus miseri, filii perditionis, quid enim aliud invenies super terram præter odii & iræ tuæ objecta? Minime, nil subest quod vereamini, Deus siquidem conversus venit in mundum: *Non ut iudicet mundum, sed, ut salvetur mundus per ipsum.*

Joan. 3. 17.

Cujus mentem talia unquam subire potuissent? in silentio profundæ noctis, magis per malitias nostras denigratæ, quàm per tenebras ei connaturales, quando totum humanum genus, vitiorum lethargo obrutum, indormivit; ecce, Angeli adsunt lætissimi nuntii, pacem nobis denuntiaturi: *Nolite timere, ecce enim evangelizo vobis gaudium magnum.* Hoc est, quod admirandi præbuit causam D. Paulo: *Eramus, ait is, aliquando & nos insipientes, incre-*

Luc. 2. 10.

incre-